

Dzsesszhegedűs, aki „Az év muzsikusa” lett 1981-ben: Didier Lockwood

Dzsessz hétvége Nagykanizsán

Az idén április 16–17–18-án 10. alkalommal került sor nemzetközi dzsessz találkozóra Nagykanizsán, a Magyar Rádió és a Hevesi Sándor Művelődési Központ rendezésében. A jubileumi alkalom, ha külsőségeiben nem is, belső tartalmában olyan értékre rendező szintézist teremtett, amelynek hatása minden bizonnyal az egész magyar dzsessz-élet jövőjére kigugrik. Szó sincs arról ugyanakkor, hogy mindez a teljesség kitérőközlését jelentette vagy jelenthette volna.

+

A háromnapos program mindenekelőtt a „fusion music” jegyében zajlott. A swing lebilincselő feszességével egybeolvadó progresszív irányzatok a többségében egészen fiatal játékosok kigugró tehetségének arányában nyertek elismerést.

Sorrendben elsőként Lakatos Antal együttese, a virtuóz „bebop”, a lírai ballada s a feszes rock stílus kaleidoszkópján át a vártnál is reménykeltőbben mutatta önmagát. Jávor Vilmos együttese hiánypótló műsorral jelentkezett. A latinus ihletés alapjában véve kiváló ötlet, ha a közönség „húrjait” is megérinti. Jelen esetben az önként vállalt visszafogottság gátat szabott ennek. Az együttes fellépett angol bariton saxofonos (George Haslam) halvány szereplése az érték tapsra emelt kezét már félúton visszafogta. Annál inkább felforrósította a hangulatot „free jazz” számaival a londoni Harry Beckett-trió, (Harry Beckett – trombita; Harry Miller – bőgő; Louis Moholo – dob.) Főlényes hangszertudással és szuggesztivitással szólaltatták meg műsorukat. Az idegrenszert alaposan igénybe vevő hangzást Füstli Balog Gábor szépen kidolgozott, ám kevés mélységet tartalmazó szóló zongorajátéka oldotta. A Hulin együttes első számánál úgy tűnt, műsorukat csak a lelkesedés tartja össze. Aztán mintha megtámaszkodtak volna.

Koncert után Glenn Miller 1941-ben forgatott *Téli szerenád* című filmjének vetítésével folytatódott az éjszakába nyúló műsor.

Másnap délután a dzsesszposzter kiállításán szólókoncertet adott az NDK-beli Cony Bauer. Pozanjátéka olyan különleges többszólamú fúvós-műre épül, s ez a játék olyan fantasztikus magabiztossággal válik zenei valósággá, amiről csak felső fokon beszélhetünk. Érdekes színteljes volt a találkozó az ötleletes improvizációkkal kísért irodalmi műsor is, amelyben Kemenczy Judit saját költeményeit adta elő, meggyőzően. Eredetileg a kiállítóterembe szánták a rendezők Jerry Ricks (USA) szóló blues-

énekes műsorát, végül az érdeklődés hatására a nagyteremben csendültek fel a hangulatos country-blues dalok. De az igazán nagy figyelmet érdemlő produkciók ezután következtek. Philippe Caillat párizsi triója különlegesen plasztikus hangszínekkel, minden fémes hangzás nélkül szólaltatta meg a freeből rockba, majd abból balladába váltó, új irányt mutató szerzeményeit. Az angol Sandra Wells énekes produkciója szorosan kapcsolódott a kísérőzenekarral közösen kialakított repertoárhoz. A hangulatos, több stílári területet is érintő előadás azonban inkább lokál-, mintsem koncertmilőt kívánt. A magyar Binder kvintett, valamint egészen újszerű, a népi és kortárs kamaramuzsikában gyökerező hangzás felkeltésével aratott óriási, megérdemelt sikert. Michael Sagmeister (NSZK) triója élén bozorkányos technikájával hívta fel magára a figyelmet, a baszszusgitáros, bőgős Jochen Schmidt és a dobos Michael Küttner talentumával összhangban. A magávalragadó pontossággal megszólaltatott kiváló műsor kellő hangulati alapot teremtett a sörgyárban rendezett éjszakai „jam sessionhoz”.

A találkozó utolsó napja László Áttila és Schnéberger Ferenc gitár-triójának délutáni bemutatkozásával kezdődött. Este Tone Jansa juqosláv kvartette lépett elsőként pódiumra, mérsékelt sikerrel. Sokkal nagyobb és kellemesebb meglepetést okozott a Magyar Rádió felkérésére alakult nemzetközi Workshop (Didier Lockwood, Yasko Selter, Roland Bantik, Pege Aladár, Fritz Ozmeč) műsora, amely méltán tükrözte a nagy nevek találkozásának a műfaj összes erőit célzó, igazi értékeit bemutató hangulatteremtő erejét. Didier Lockwood nem hiába nyerte el Európában „Az év muzsikusa” címet. Hegedűjátékának páratlan tisztasága, fantáziája, könnyedsége, iskolázott érzékenysége csak szuperlatívuszokban érzékelhető.

+

Szabados György szekszettje tulajdonképpen magyar gyökerekre épülő európai kortárszenét szólaltatott meg mély intenzitással. Hogy mennyire talált értő fülekre ez a zene, azt az újrászó fogadtatásból is nehéz kihámozni. De, hogy határában, emóciókat mozgató erejében mennyi tartalékot rejt és osztogat a dzsessz számára is, az nagyon is nyilvánvaló.

Összegzés és zárszó helyett egy kívánság: ugyanilyen jó dzsesszmuzsika szóljon a következő 10 évben is Nagykanizsán.